

ALS EEN LEEVEN DORST

Martijn Kregting

Uitgeverij Macc

© 2019 Martijn Kregting
Uitgeverij Macc, Rijen
www.uitgeverijmacc.nl

Omslag:
Bar productions

ISBN: 978-90-78437-69-7
NUR: 333

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Kennismakingen

Donderdag 11 januari 2018

Het plaats delict was ook in het donker van deze miezerige januarinacht niet moeilijk te vinden. Er stonden overal politiebusjes en –auto's, meerdere ambulances en een rood busje van de brandweer. Achter hoge met plastic beklede hekken tekenden felle lichten grillig bewegende schaduwen op de muur van de vroegere boerderijwoning aan de rijksweg.

Steffen Benson liet zijn politielegitimatatie zien aan één van de twee geüniformeerde politieagenten die de eerste, lage afzetting van lint en hekken bewaakten. Water druppelde van de rand van diens pet. Het was al dagen regenachtig en het zag er niet naar uit dat het meer op herfst lijkende winterweer snel beter zou worden.

Kleine en grotere groepjes wakker geworden omwonenden stonden bij de afzetting als mensen die een afgeschermd concert van buitenaf wilden volgen. Iemand had een auto geparkeerd in de berm, een in regenkleding gehulde man bracht vanaf de motorkap met een fototoestel de ruw wakker geschudde omgeving in beeld.

De jonge surveillant scheen met een zaklamp op de in een zwart leren etui gestoken legitimatie en stapte tevredengesteld aan de kant om Steffen door te laten. Een man en een vrouw in burger waren met elkaar aan het discussiëren, hij met een regenjas om zijn lange lichaam droog te houden, zij een paraplu in de hand.

Steffen herkende de man niet, de vrouw des te beter. Hij was al een paar keer in botsing gekomen met deze ambitieuze officier van justitie. Annette Hellesma had diverse malen bij

hoofdinspecteur Martel geklaagd over het onorthodoxe optreden van diens langstzittende tactisch rechercheur.

Één van zijn schorsingen had Steffen daar in ieder geval aan te danken. Helleveeg was dan ook zijn geliefde bijnaam voor de officier van justitie. Mooi, ambitieus en nietsontziend.

Toen Steffen uit bed was gebeld na een half uur slaap, was hem alleen verteld dat de brandweer bij het leegpompen van een woningkelder in Malden lijken had aangetroffen. Het basisteam voor de regio had hier geen rechercheurs voor, dus werd er in eerste instantie opgeschaald naar districtsniveau.

Zijn vermoeide ogen hadden moeite zich aan te passen aan al het licht dat hier de duisternis verjoeg. Toch was hij blij dat Martel hem hier op gezet had. Lijken in een kelder hadden de potentie een grote zaak te worden en hij kon wel wat anders dan slechte aantekeningen in zijn dossier gebruiken.

Terwijl regenwater via zijn kaalgeschoren hoofd tussen zijn kraag en nek naar beneden rolde, liep Steffen door een opening in de tweede, meer dan manshoge blauwe afzetting. Hij had net een paar uur in bed gelegen en wist dat hij te chagrijnig was om zich netjes te houden als Hellesma hem zag en aansprak met de minachting die ze zo goed in haar stem wist te leggen.

Binnen de afzetting leek het op een chaotisch mierennest waar iemand net met een stok in had geprikt. Dat was schijn. Iedereen had zijn of haar taak. Geüniformeerde agenten, rechercheurs in burger, onherkenbare forensisch rechercheurs in onmodieuze witte pakken en blauw plastic om de schoenen heen. De politie had te weinig mensen om kwistig met overbodig personeel te smijten.

Steffens brede wandelschoenen zakten weg in de zompige grond van de tuin. Het huis zag er van dichtbij ouder en meer verwaarloosd uit dan het op afstand leek. Een paar van de blauwwit geblokte houten panelen aan weerszijden van de ramen hingen niet meer recht. De verf van de in licht badende

voor deur was aan het afbladderen.

Achterin de verwilderde tuin was een blauwe tent opgezet. Dikke rode slangen liepen via een dubbele, opengeslagen zijdeur het huis in. Twee forensisch rechercheurs kwamen via de deur naar buiten, tussen hen in iets dat in landbouwplastic was gewikkeld. Het had de grootte van een mens.

‘Benson, hierheen!’

Hij keek weg van de zijdeur en zag zijn teamchef van de districtsrecherche Gelderland-Zuid vanuit een opening in de tent naar hem wenken. Martel hield de tentflap opzij, zodat de forensisch rechercheurs met hun lijk naar binnen konden.

In de tent was het niet veel warmer, al werd de smerig aanvoelende wind tegengehouden. In gelig licht zag Steffen drie vormloze langwerpige rollen landbouwplastic. Ernaast lag een al gevulde lichtblauwe lijkenzak. Sam Romeijnders, Stefens directe collega, zat er gehurkt naast en maakte aantekeningen op een tablet.

Martel stond naast de teamchef van de regio. Steffen had haar bij twee gelegenheden ontmoet op het bureau in Groesbeek, één keer de hand geschud en wat beleefde woorden mee uitgewisseld. Yildiz heette ze, als hij het zich goed herinnerde. Maar dat was in de tijd geweest dat niets hem nog veel kon schelen, dus misschien herinnerde hij het zich niet goed.

‘Ik zag officier van justitie Hellesma buiten,’ zei Steffen zo neutraal mogelijk toen hij zich bij het tweetal voegde. In zijn ooghoek zag hij de flits van een camera. ‘Betekent dit dat het opgeschaald wordt?’

Betekent dit dat die overambitieuze trut hiermee de volgende stap in haar carrière gaat zetten, was wat hij bedoelde. Tegen Romeijnders kon hij dat zonder problemen hardop zeggen. Hij had niet echt vrienden op het bureau, maar Sam kwam er bij in de buurt. Bij Carel Martel had hij vergelijkbare dingen gezegd toen zijn tweede schorsing hem bijna zijn rang als bri-

gadier had gekost.

Diplomatiek zou hij nooit worden, maar hij had geleerd af en toe zijn te grote bek te houden. Dit leek hem een goed moment. Hij had gehoord dat Yildiz een competente teamchef was. Maar ze was ook een vrouw. En vrouwen, was zijn overtuiging, hadden de neiging elkaar te beschermen tegen de boze mannenwereld die hen klein wilde houden.

‘Vijf lijken gewikkeld in landbouwplastic, gevonden toen de brandweer deze woning leegpompte.’ Martel keek hem vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan. ‘Vier vrouwen en een man. Ik denk dat mijn team dit aankan, maar daar denkt de officier van justitie anders over. Jij pakt het tactische stuk, Benson. We krijgen er een recherchekundige bij van Eenheid Oost-Nederland om te sparren over jullie ideeën, maar ik wil er op kunnen vertrouwen dat dit niet verder dan absoluut nodig naar onze collega’s van Oost-Nederland opgeschaald hoeft te worden. Ik wil al helemaal niet dat zij het overnemen. Alles dus volgens het boekje, Benson, is dat duidelijk?’

Hij knikte. ‘Volkomen duidelijk.’

Ik wil dat je je grote bek houdt, was wat Martel eigenlijk bedoelde. De hoofdinspecteur had hem de hand boven het hoofd gehouden bij twee interne onderzoeken omdat hij resultaat leverde. Martel had voorkomen dat hij gedegradeerd werd toen hij fouten begon te maken omdat hij niet van de fles af kon blijven. Steffen had veel aan de oude brompot te danken.

‘Rogiers is binnen,’ ging Martel verder, nu iets minder frons op zijn voorhoofd. ‘De woning was leeg. Jij gaat achterhalen wie hier woont. Je coördineert het onderzoek met haar en rapporteert direct aan mij. Zij heeft de lijntjes met het forensisch instituut. Ik zorg wel voor de contacten met Hellesma en teamchef Yildiz voor de benodigde ondersteuning vanuit het basisteam.’

Steffen knikte opnieuw en gaf de streng kijkende teamchef

een hand. Hij had de naam toch goed onthouden. 'Ik zal u niet in de weg lopen,' zei hij met zijn meest charmante glimlach. Het leverde hem een nieuwe frons van Martel op en een gemuseerde blik van de vrouwelijke hoofdinspecteur.

In de woning was het rustig. Een open deur in de gang gaf uitzicht op een slecht verlichte trap die naar de kelder leidde. Steffen hoorde stemmen beneden. Het rook muf, anders dan de weëig zoete geur van ontbinding die hij verwacht had.

Met gezonde tegenzin liep hij via een krakende trap de kelder in. Bijna stootte hij zijn hoofd tegen het lage plafond. Er stonden enkele lampen opgesteld om twee de aanwezige forensische rechercheurs voldoende licht te geven bij hun sporenonderzoek. Ze zaten geknield in een paar centimeter diep laagje water dat nog niet weggepompt was.

Op een kleine tafel, naast een paar met conserven gevulde schappen het enige meubilair in de kelder, lag een stapel plastic zakjes in allerlei formaten. Een paar zakjes waren al gevuld met wat het ook was dat de rechercheurs nuttig achten voor het onderzoek.

Een van de rechercheurs keek op. Ondanks het lompe, alles verbergende pak, zag Benson dat het Merel Rogiers was. De ander was zo te zien Johan Hendriks, een paar jaar oudere collega met een trillend ooglid als zenuwtik.

'Brigadier Benson,' zei ze, haar stem dof vanachter het mondkapje dat ze droeg. Ze stond op, een door het water aangestaste envelop in haar hand. 'Wat ben je er op tijd bij.'

'Brigadier Rogiers. Zo vroeg al in bad?' Merel was twee jaar geleden bij de forensische afdeling van de districtsrecherche begonnen als hoofdagent. Ze had een jaar later al haar promotie tot brigadier binnen.

Er klonk een onderdrukt gegniffel waar de andere rechercheur bezig was, bij een deuropening die naar een kleinere kelderruimte leidde.